

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. A.**, zast. Mgr. Janem Hoškem, advokátem se sídlem Sokolovská 980, Strakonice, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013, č. j. ŽP/11394/13, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **město Sušice,** se sídlem náměstí Svobody 138, Sušice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2015, č. j. 57 A 7/2014 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Hoška, advokáta se sídlem Sokolovská 980, Strakonice, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jako „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí specifikované v záhlaví podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Zároveň mu bylo uloženo uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Napadeným rozhodnutím zamítl stěžovatel jako nepřípustné společné odvolání J. A. a M. A. (dále jen „manželé A.“) proti rozhodnutí Městského úřadu Sušice (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 8. 12. 2010, č. j. 2473/10/ZPR/Kal. Uvedeným rozhodnutím vodoprávní úřad povolil podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), do 10. 12. 2020 osobě zúčastněné na řízení vypouštění odpadních vod do vod povrchových z kanalizace pro veřejnou potřebu do dvou bezejmenných vodních toků. Ty se částečně nacházejí na sporném pozemku, dříve ve vlastnictví manželů A., nyní ve vlastnictví žalobce. Vodoprávní úřad dále stanovil související podmínky. Podle názo0ru stěžovatele nebyli manželé A. účastníky vodoprávního řízení, a proto proti rozhodnutí vodoprávního úřadu nebyli oprávněni podat odvolání. Napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co krajský svým rozsudkem ze dne 29. 7. 2013, č. j. 57 A 67/2011 – 71 (dále jen „první rozsudek“), zrušil předchozí rozhodnutí o odvolání, ve kterém stěžovatel také dospěl k závěru, že jde o odvolání nepřípustné, neboť manželé A. nebyli účastníci vodoprávního řízení.

[3] Krajský soud v nyní napadeném rozsudku v prvé řadě konstatoval, že žalobce byl aktivně legitimován k podání žaloby, neboť se stal vlastníkem pozemku, z jehož vlastnictví odvozovali manželé A. právo být účastníky vodoprávního řízení.

[4] Následně velmi podrobně rekapituloval svůj první rozsudek. Konstatoval, že již v tomto prvním rozsudku dospěl k závěru, že by manželé A. měli být účastníky daného správního řízení z důvodu přímého dotčení na právech ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“). S ohledem na judikaturu správních soudů dovodil, že je nutno posoudit námitky zvlášť z pohledu, zda zakládají účastenství v řízení, a zvlášť z pohledu, zda jimi skutečně došlo k zásahu do práv. Pro účastenství manželů A. proto nebylo podstatné, zda skutečně došlo k zásahu do jejich práv, například ke znečištění jejich pastvin nebo poškození dobytka, ale podstatné bylo, zda mohli být takovým zásahem přímo ohroženi. S ohledem na místní poměry dospěl soud v prvním rozsudku k závěru, že nelze vyloučit zasažení okolních pastvin nedostatečně čištěnými odpadními vodami, a tím je vyloučit z účastenství na povolovacím řízení. Z odůvodnění původního rozhodnutí žalovaného nebylo možné posoudit, jak se vypořádal s tvrzením, že odpadní vody ohrožují zdraví dobytka. Nebyly také zřejmé důvody, které vedly vodoprávní úřad ke změně názoru na účastenství manželů A. oproti předchozím řízením. Předchozí rozhodnutí proto bylo zrušeno pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a podle § 78 odst. 5 s. ř. s. byl stěžovatel vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Ten spočíval mimo jiné v tom závěru, že je nutno v řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových z kanalizace pro veřejnou potřebu podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona zohlednit místní poměry a okruh účastníků posoudit rovněž z pohledu ustanovení § 27 odst. 2 spr. ř.

[5] Stěžovatel chybně interpretoval závěry prvního rozsudku, pokud z něj dovodil, že by účastníky vodoprávního řízení měli být všichni vlastníci pozemků pod vodními toky nebo pozemků sousedících s vodními toky. Soud pouze konstatoval, že po zohlednění místních podmínek by měli být účastníky řízení o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových ti vlastníci pozemků, kteří by mohli být rozhodnutím o povolení přímo dotčeni ve svých právech, s důrazem na potenciální možnost takového dotčení.

[6] Vzhledem k tomu, že oproti podmínkám stanoveným v předchozím povolení není kanalizace v této části obce zakončena centrální čističkou odpadních vod a jedná se o sběrný systém, který svádí odpadní vody převážně ze septiků a případně z domácích čističek odpadních vod, kdy při četnosti kontrolních odběrů vzorků 2x do roka bylo v období 6 let zjištěno jedno nedodržení stanovených limitů, jde o právě takovou situaci, jakou má na mysli soud, tedy možné dotčení na právech žalobce, který pozemek využívá k pasení dobytka a koryto vodního toku k jeho napájení. Dle názoru soudu měli být proto manželé A. účastníky daného řízení podle § 27 odst. 2 spr. ř., tak jak tomu bylo v předchozím povolovacím řízení.

[7] V předchozím povolovacím řízení byl stanoven okruh účastníků správně, když mezi nimi byli i manželé A., jako osoby, jejichž práva a právem chráněné zájmy mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. Nicméně obecně nelze z předchozího účastenství dovozovat nic pro nyní vedené vodoprávní řízení.

[8] Závěrem shledal krajský soud nedůvodnou námitku podjatosti úředních osob.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Namítá, že krajský soud posoudil chybně otázku účastenství manželů A. Z prvního rozsudku krajského soudu jednoznačně nevyplývalo, že by měli být účastníky daného vodoprávního řízení, ale stěžovateli bylo spíše vytýkáno, že nedostatečně uvedl, proč je za účastníky nepovažuje. V novém rozhodnutí podrobněji odůvodnil, proč účastníky nejsou.

[11] Vyšel zejména z § 115 vodního zákona, a pokud jde o možnost být rozhodnutím dotčen, pak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2010, č. j. 8 As 55/2009 – 96. Z nich dovodil, že pokud nemá žalobce příslušné povolení k nakládání s vodami, pak nemůže být na svých právech přímo dotčen. Pokud by se připustilo, že vlastník pozemku či koryta vodního toku může být dotčen na svých právech povolením k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, museli by být účastníky řízení všichni vlastníci pozemků, na kterých se nachází koryto vodních toků i pozemků sousedních. To by v podstatě znemožňovalo vedení a dokončení vodoprávních řízení. Řešení nepřináší úvaha krajského soudu, že by to měli být jen ti vlastníci, kteří by mohli být přímo dotčeni na svých právech. Není totiž reálné, aby vodoprávní úřad určil úsek toku, ve kterém mohou být práva vlastníků přímo dotčena a odkud již nikoliv. Navíc by tento rozdílný přístup vedl k porušení zásady shodného rozhodování ve skutkově obdobných věcech ve smyslu § 2 odst. 4 spr. ř. a účastníky řízení by tak měli být vlastníci všech pozemků, přes který vodní tok vede, nebo žádní.

[12] Manželé A. měli být rozhodnutím přímo dotčeni především tím, že z daného toku napájí jimi chovaný dobytek. Povrchová voda není předmětem vlastnictví. Na svých právech by proto takto mohl být dotčen každý, jehož dobytek se napájí z vodního toku, do kterého jsou vypouštěny odpadní vody, i když nebude vlastníkem pozemků. Takový

okruh účastníků by ani nebylo možné určit. Vlastnictví pozemku ani jiné užívací právo k němu nemůže založit účastenství v řízení o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových.

[13] Vlastník dobytka má navíc povinnost zabezpečit mu přístup k vodě, která neohrožuje jeho zdraví. Odebírání povrchové vody se děje na vlastní nebezpečí a je sporné, zda napájení dobytka by vůbec bylo obecným užíváním povrchových vod. I pokud by tomu tak bylo, pak v rámci obecného užívání povrchových vod je zakázáno poškozovat břehy a ohrožovat jakost vod, k čemuž může vstupem dobytka k vodnímu toku dojít.

[14] V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Závěrem navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[15] Žalobce se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje, s výjimkou otázky podjatosti úřední osoby, a argumenty v kasační stížnosti považuje za nedůvodné.

[16] I laikovi musí být zřejmé, pozemek žalobce a v důsledku toho i jeho práva jsou vodoprávním rozhodnutím přímo dotčeny, a to zcela zásadním způsobem. Uvedené vyplývá mimo jiné z podrobné dokumentace ve znaleckém posudku soudního znalce v oboru ekologie a vodního hospodářství, který v průběhu řízení před krajským soudem žalobce doložil. V důsledku rozhodnutí o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových, ve skutečnosti v podstatě na pozemek žalobce, dochází k ohrožení zdraví žalobce a příslušníků jeho rodiny při hospodaření na jeho pozemku, jakož i chovaných zvířat. Kontaminace pozemku fekáliemi zcela jednoznačně vyplývá ze závěrů znalce.

[17] Žalobce je jako vlastník předmětného pozemku vydaným rozhodnutí přímo dotčen na svých právech a jedná se o zásah do ústavně garantovaných základních práv a svobod žalobce, především do práva vlastnit majetek a práva na ochranu zdraví.

[18] Argumenty žalovaného týkající se napájení dobytka závadnou vodou jsou zcela absurdní, když vypouštěná voda by měla být zdravotně nezávadná, což je však v rozporu s realitou. Hlavní a v podstatě jediný důvod podané kasační stížnosti je snaha žalovaného prodlužovat protiprávní stav v části obce Sušice Velká Chmelná tak, aby město Sušice nebylo nuceno situaci řešit zřízením čističky odpadních vod v této části obce a i nadále mohlo vypouštět fekáliemi znečištěnou odpadní vodu z jednotlivých objektů bydlení do otevřené meliorační strouhy vedené přes pozemek žalobce. Ta navíc žádným vodním tokem není, což je řešeno v jiném vodoprávním řízení. I v této věci bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno, a to rozsudkem Městského soudu v Praze.

[19] S ohledem na uvedené žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti a přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je

podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] V prvé řadě je třeba upozornit na to, že zde jde o poněkud specifickou situaci, kdy krajský soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí o téže věci krajským soudem zrušeno. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že „[p]*rávním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*“ Vázanost soudem vysloveným názorem pak plyne rovněž ze samotného kasačního principu, ovládajícího jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak řízení o kasační stížnosti.

[22] Z judikatury vyplývá, že nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku má za následek „zrušení nového rozhodnutí správního úřadu pro nezákonnost bez dalšího“ (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 1998, sp. zn. 7 A 56/1997, publikovaný v SJS pod č. 477/1999, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 – 25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS).

[23] Závaznost kasačního rozhodnutí soudu nicméně není bezvýjimečná. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchýlit se od zrušujícího rozsudku v téže věci ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS, soud zdůraznil, že „[p]*rávní názor soudu nelze ponižovat na pouhou ‚námitku‘* [...], *o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována*“ (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 – 56, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS). Taktéž připustil, aby se správní orgán závazným právním názorem neřídil, pokud byl tento právní názor v mezidobí (ke dni nového rozhodování žalovaného správního orgánu) překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016 – 36).

[24] Shora citovanou judikaturu lze shrnout tak, že § 78 odst. 5 s. ř. s. zavazuje správní orgán respektovat v dalším řízení závazný právní názor soudu, pokud nepůjde o některou z výslovně stanovených výjimek. Správní orgán má možnost proti takovému rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost za tím účelem, aby Nejvyšší správní soud takový právní názor popřel či korigoval. Pokud tak neučiní a zároveň se závazným právním názorem neřídí, není důvod pro posuzování žalobních námitek týkajících se otázky, která již byla krajským soudem řešena, protože nerespektování právního názoru soudu je dostačujícím důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. I pokud se jimi krajský soud zabývá, není důvodu, aby se Nejvyšší správní soud zabýval stížními

námitkami proti nim. Podstatné je, že správní orgán nerespektoval závazný právní názor vyjádřený již v prvním zrušujícím rozsudku (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016. č. j. 7 Afs 333/2015 - 47).

[25] Pro posouzení této věci je tedy zejména podstatné, zda otázky, které požaduje stěžovatel přezkoumat, byly nebo nebyly řešeny prvním rozsudkem krajského soudu, proti němuž stěžovatel nepodal kasační stížnost.

[26] Pokud jde o otázku účastenství, pak k ní krajský soud v prvém rozsudku mimo jiné uvedl: „*Z výše uvedené citace vyplývá nesprávnost tvrzení žalovaného (obsaženého ve vyjádření k žalobě), podle něhož ve věcech povolení k vypouštění odpadních vod nemohou být vlastníci sousedních pozemků účastníky řízení na rozdíl např. od řízení o povolení stavby. ... Zásadu dvojího posuzování námitek zvlášť z pohledu, zda zakládají účastenství v řízení a zvlášť z pohledu, zda jimi skutečně došlo k zásahu do práv, je podle názoru soudu nutno vztáhnout i na předmětnou kauzu. Z toho důvodu není pro otázku účastenství žalobců podstatné, zda skutečně došlo ke změně jejich právních poměrů, např. ke znečištění jejich pastvin nebo poškození dobytka, nýbrž zda jsou tímto přímo ohroženi. ... Z uvedeného vyplývá, že vypouštěné odpadní vody nejsou podrobeny kontrole, srovnatelné např. s kontrolou čističek odpadních vod, a ani kvalitou odpadní vody neodpovídají požadavkům kladeným na vody vypouštěné z centrálních čističek odpadních vod. Rovněž s ohledem na tyto místní poměry nelze a priori vyloučit zasažení okolních pastvin žalobců nedostatečně čištěnými odpadními vodami, a tím vyloučit žalobce z účastenství na povolovacím řízení.*“ Z citovaných pasáží je zcela zřejmé, že krajský soud dospěl k závěru, že pokud mohou být manželé A. přímo dotčeni na svých právech například znečištěním jejich pastvin, pak jsou účastníky daného vodoprávního řízení. Jde nepochybně o závazný právní názor krajského soudu, který byl vyjádřen jasně a srozumitelně.

[27] Pokud jde o námitku stěžovatele, že z prvého rozsudku jednoznačně nevyplývalo, že by manželé A. měli být účastníky daného vodoprávního řízení, ale stěžovateli bylo spíše vytýkáno, že nedostatečně uvedl, proč je za účastníky nepovažuje, pak s ní Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Prvý rozsudek sice skutečně rušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, nicméně ta byla primárně spatřována v tom, že žalovaný se nevyjádřil k hlavnímu tvrzení žalobců, že odpadní vody obsahující fekálie, vypouštěné přes jejich pastvinu, ohrožují zdraví dobytka, když pouze poukázal na možnost použití ohradníků. Jako nedostatečné vypořádání shledal odkaz na § 115 vodního zákona a to, že žalobci nemají povolení k nakládání s povrchovými vodami, když z předchozí části odůvodnění rozsudku vyplývá, že tyto okolnosti nejsou pro posouzení účastenství podstatné, ale podstatné je možnost přímého dotčení žalobců na jejich právech. Dále byla nepřezkoumatelnost spatřována v neodůvodnění toho, proč manžele za účastníky nepovažoval, ačkoliv v dřívějším řízení se choval opačně. Rozhodnutí tedy bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost, nicméně stěžovatel měl v dalším řízení vypořádat, zda mohou vypouštěné odpadní vody vést k ohrožení zdraví dobytka žalobců, když nestačí, že žalobci mohou zabránit přístupu dobytka k vodnímu toku pomocí ohradníků, a to, proč se odchýlil od předchozího řízení v otázce účastenství. Stěžovatel za této situace mohl dojít k závěru, že manželé A. nejsou účastníky řízení pouze v případě, pokud by se ukázalo, že ke znečištění jejich pastvin vůbec dojít nemůže a že je možné posoudit jejich účastenství odlišně než v původním řízení.

[28] Stěžovatel však nyní napadené rozhodnutí založil primárně na polemice se závěry krajského soudu, když se snažil odůvodnit, proč jsou jeho původní závěry správné a proč proto nemohou být vlastníci pozemků sousedících s korytem vodního toku vůbec účastníky daného vodoprávního řízení. Takovou polemiku mohl vést v kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku krajského soudu, což nicméně neudělal a závazný právní názor vyjádřený v prvním rozsudku proto zůstal nedotčen. Není zřejmé, že by nastala jakákoliv okolnost, za které je podle shora citované judikatury možné se od § 78 odst. 5 s. ř. s. odchýlit a stěžovatel to ani netvrdí. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2009, na který se odkazuje, byl vydán dříve, než první rozsudek krajského soudu, a proto nelze uvažovat o výjimce pro případ, že v mezidobí zaujme Nejvyšší správní soud názor odlišný od názoru vysloveného krajským soudem ve zrušujícím rozsudku. Navíc Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedený rozsudek rozhodně neřeší jednoznačně spornou právní otázku, když v dané věci bylo předmětem posouzení účastenství v řízení o povolení odběru podzemních vod a Nejvyšší správní soud na některých rozdílech právní regulace vod povrchových a podzemních svoje závěry o účastenství v daném vodoprávním řízení vystavěl.

[29] I kasační námitky směřují do otázek, které byly prvním rozsudkem krajského soudu vyřešeny, ačkoliv stěžovatel tvrdil opak. Směřují zaprvé k tomu, že vlastníci pozemků sousedících s korytem vodního toku nemohou být nikdy účastníky řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Zadruhé směřují k tomu, že ani pastva dobytka na přilehlých pozemcích nemůže účastenství založit. Jak vyplývá ze závěrů prvního rozsudku krajského soudu a jejich interpretace v bodech [26] a [27] tohoto rozsudku, tyto otázky závazně zodpovězeny byly.

[30] Z nyní napadeného rozsudku krajského soudu je zřejmé, že krajský soud posuzoval, zda stěžovatel dodržel jeho závazný právní názor vyjádřený v prvním rozsudku, ačkoliv výslovně neuvedl, že zrušujícím důvodem je nedodržení § 78 odst. 5 s. ř. s. Je to nicméně zřejmé, neboť žalovanému mimo jiné vyčítá, že závěry prvého rozsudku chybně pochopil a tyto závěry znovu opakuje a vysvětluje. Vzhledem k tomu, že i důvody kasační stížnosti představují polemiku s dříve vysloveným názorem krajského soudu, není důvodu, aby je Nejvyšší správní soud dále věcně posuzoval, neboť klíčové je, že stěžovatel nedodržel závazný právní názor krajského soudu, což je postačujícím zrušujícím důvodem samo o sobě.

[31] Pokud jde o nesouhlas žalobce s vypořádáním námitky podjatosti ze strany krajského soudu, pak je třeba poukázat na § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, pokud nejde o vady, ke kterým by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti. Je to tedy stěžovatel, který určuje rozsah přezkumu Nejvyšším správním soudem. Nesouhlasem žalobce s částí odůvodnění rozsudku krajského soudu se proto Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, když ani v případě důvodnosti námitky by se nejednalo o vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[33] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[34] Tyto náklady řízení jsou tvořeny náklady právního zastoupení. Zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)]. Za úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). K nákladům řízení se tedy přičítá DPH ve výši 714 Kč. Celková částka za řízení před Nejvyšším správním soudem činí 4 114 Kč.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu